

ΟΧΤΩ ΒΡΑΔΙΝΕΣ ΠΑΡΑΔΡΟΜΕΣ ΤΟΥ ΟΛΑΦ ΕΓΚΙΡΣΕΝ

✖ Όπως όμορφα γράφει η Έλενα Παλλαντζά στο άρθρο της [«Ο μεταβλητός χρόνος»](#) το πρώτο βιβλίο ποίησης του Γιάννη Καρούζη είναι "ένα βιβλίο για αστέρια και διανύσματα, μυθικούς γίγαντες και αλγόριθμους, για μακρινά λιμάνια και βροχή κι αυτούς που κοιτάζουν πίσω απ' το τζάμι, για παγωμένους έρωτες και φλεγόμενα παγόβουνα, για αδιέξοδες διατριβές και διαψευσμένες ιδεολογίες, στρατιώτες και κάθε είδους μηχανές, για ό,τι συνθλίβει. Το ιδιωτικό και το πολιτικό, η μνήμη και ο χρόνος, και βέβαια η καλλιτεχνική δημιουργία σε συνεχή διαλεκτική σχέση". Σήμερα δημοσιεύουμε ένα απόσπασμα από αυτό το βιβλίο.

ΟΧΤΩ ΒΡΑΔΙΝΕΣ ΠΑΡΑΔΡΟΜΕΣ ΤΟΥ ΟΛΑΦ ΕΓΚΙΡΣΕΝ

(αποσπάσματα)

1

Δεν είναι που φύγαμε μαζί και γύρισα μόνος
γεννήτριες που καίνε θυμάσαι
γεμίζοντας τον τόπο κυκλάμινα και μυρτιές γεμίζοντας
σπόρους εκκολαπτόμενους φώτα
κόκκινα.
Δεν είναι που πέρασαν οι μέρες, που οι μέρες φεύγουν
οι μέρες και μαζί σου φεύγουν
ούτε ο βυθός που κατοίκισα
κοντά στην άμμο, στα μισητά κοχύλια.
Είναι που τρέμω την προπέλα
από μικρός την έτρεμα
αυτό το θόρυβο που βγάζουν τα μεταγωγικά

οι τουρμπίνες κανονικά τη δουλειά τους

από την άλλη

– κοιτώντας το απ' έξω –

κάθε υπολογισμός κατέρρευσε

Η επίσημη εξήγηση ανακοινώθηκε

αργότερα

λιγάκι ηλεκτρισμένη

μέσα από τηλέγραφο

4

Και ήτανε τόσα να περάσουν

– θυμάσαι; –

που σήμερα φοβάμαι να ζητήσω

ένα τυχαίο νούμερο, πόσα

πόσα καράβια θυμάσαι

ξεκίνησαν

από τον αρκτικό κύκλο

για τα μικρά νησάκια

που ποτέ δεν πήγαμε, θυμάσαι;

την Αμοργό, τη Φολέγανδρο

θυμάσαι, που ποτέ δεν πήγαμε

μα ο ουρανός άρχισε να κλείνει

σαν βρέθηκες θυμάσαι;

πесμένη στα γόνατα

(συμπιέστηκαν εκεί
σύννεφα αστέρια πουλιά)

κι εγώ τρεμόπαιξα θυμάσαι
– άσπρο μαύρο
με το σούρουπο
άσπρο - μαύρο, άσπρο - μαύρο, άσπρο μα -
σταμάτα μου είπες, πάμε κάπου πιο ήσυχα
καρβούνιασαν τα χείλη μου
δε θα αντέξουμε τέτοιοι ουρανό.

Έτσι βρεθήκαμε σε ένα σπίτι, ξύλινο
παλιός στρατώνας του πεζικού
είχε κι ένα κρεβάτι κάπου, κουρτίνες, ένα κομοδίνο,
τα χέρια σου

τρεμάμενα
όλα
τα νερά στα σώματα

κι ο ουρανός είπα επιτέλους θα ανοίξει:
σαν τότε
που ήσουνά πέντε χρονών
κι έτυχε να σε περνάω απέναντι
η δεκαετία είχε βγάλει πολλά χαντάκια
ωραία εποχή – αλλιώς τώρα

μια ανεμορριπή πολλά μποφόρ
με πήρε παραμάζωμα
πού να ακινητοποιηθείς
η αδράνεια καιροφυλακτεί
σε μια στιγμή
σε μία μόνο
θα σε σπάσει
στη μέση

5

Μετά από μήνες στον ωκεανό,
είχε περάσει πια τα σαράντα,
ένα πρωινό του Σεπτέμβρη
ο Όλαφ έφτασε τελικά
στο τέλος του ουράνιου τόξου
(ήταν ένα ακόμα παγωμένο φιόρδ).

Εκεί, οι προγονοί του
οι αρχαίοι μηχανικοί,
είχαν φτιάξει από τα παλιά
ένα βολταϊκό τόξο
ενάμισι μίλι κάτω από τη γη.

Το αρνητικό εργοστάσιο ονομάστηκε γλώσσα
και οι τόρνοι στα βάθη βγάζανε πολύ φωτιά.

Αποφάσισε τότε να πει ένα
τραγούδι που έπαιζε πριν χρόνια
στα παιδικά πάρτι, σε αυτά
όπου πάντα κάθονταν και οι γονείς

Ο Όλαφ, ο γλυκός γερο-Όλαφ χαζεύει τη βροχή που κυλάει
τη βροχή που κυλάει πάνω στα χοντρά του τζάμια
στο παράθυρο κάθεται
και κοιτάει και βλέπει
όλο τον κόσμο βλέπει μέσα στη βροχή
μέσα στις στάλες στο τζάμι
και θυμάται, θυμάται ο γέρος και η ξυλόσομπα του καίει τα πόδια
εκείνο
εκείνο το βράδυ στην Κοπεγχάγη
που γεμάτος μπύρα μέχρι τα μηλίγγια
μέσα στις πέτρες έμπαινε
μέσα σε σώματα
ακόμη και σε μυαλά
τις διαθέσεις του καιρού όριζε
και μαύρα ξέφωτα έκαιγε και λάτρευε
υγρές εκτάσεις,
υγρές εκτάσεις πάνω στις στεριές
κανόνια βαρούσαν γύρω του και όλμοι
τραγουδούσαν μα
έχουν περάσει τα χρόνια και έχει πια κουρασθεί
κι έτσι απόμεινε να χαζεύει τη βροχή ο Όλαφ ο γλυκός,
ο γερο-Όλαφ, τη βροχή που στάζει βλέπει,
τη βροχή που κυλάει πάνω στα χοντρά του τζάμια
στάλα τη στάλα πάνω στο παράθυρο.

*Η ποιητική συλλογή του Γιάννη Καρούζου *Ο χάρτινος κόσμος τελείωσε* (Πανοπτικόν, 2019, 2η

έκδοση) έχει τιμηθεί με το **Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή - Περιοδικό "Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ" 2020** και έχει συμπεριληφθεί στις **Βραχείες Λίστες για τα Κρατικά Βραβεία Λογοτεχνίας 2020 - Υποψήφιοι για το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα.**

*Ο **Γιάννης Καρπούζης** γεννήθηκε το 1984 στην Αθήνα. Σπούδασε στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και στην Αρχιτεκτονική Σχολή του ΕΜΠ. Το 2015 έλαβε το διεθνές βραβείο Descubrimientos της PHotoEspera και το 2016 το αντίστοιχο βραβείο του Athens Photo Festival για το έργο "Παράλληλη Κρίση". Εμπλέκεται σε ερευνητικό επίπεδο με τις πειθαρχίες της Θεωρίας, Αισθητικής και Ιστορίας της φωτογραφίας και μαζί με μία ανεξάρτητη ομάδα ερευνητών, έφτιαξε το 2016, τον κόμβο φωτογραφίας "Aldebaran". Έργα του έχουν παρουσιαστεί σε Ελλάδα, Δανία, Γαλλία, Ισπανία και Κίνα. Το 2020 ολοκλήρωσε το hybrid-genre essay film "Nikos Karouzos: Poems on the tape recorder" (ΕΚΚ, ΕΡΤ, Empty Square - 100'). Η ταινία έκανε πρεμιέρα στο 22ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης όπου και απέσπασε το βραβείο για "ταινία πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη" από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου.